

GILLETTE: BILLED AFTER DEATH

FERDINANDO FREGA

GILLETTE: मृत्यूनंतर आलेले बिल

The Art of Attraction · 07

मरणे ही माझ्यासाठी कधीच समस्या ठरली नव्हती. माझ्यासारख्या माणसाला काळजी होती ती फक्त जागेच्या निवडीची, आणि ती संधी मिळाली असती तर मी नक्कीच सर्वोत्तम जागा निवडली असती: एका अनोळखी स्त्रीचा बिछाना.

माझ्या मते, आपण जे आहोत आणि जे होणार आहोत त्यांच्यामधला तो सर्वात सुंदर संक्रमणबिंदू होता — आणि हुंडा म्हणून सोबत सुखाचे अॅप न्यायचे, हे तर नेहमीच ठरलेले.

आहाहाहाहाहाहा

सहा वेळा क्लिनिकल कोमाने प्रयत्न केला आणि हरला; आयुर्मान ढोबळमानाने अठ्ठेचाळीस तास ते जास्तीत जास्त तीस दिवस असे जाहीर केले गेले होते. पण हे अंदाज वर्तवणारे बहुधा डॉक्टर होते — ज्यांच्या प्रिस्क्रिप्शनचे पैसे सार्वजनिक आरोग्य सेवा भरते, आणि केवळ तेच नव्हेत: औषध कंपन्यांसाठी लिहिलेल्या ठरावीक प्रिस्क्रिप्शनमध्ये लपवलेल्या फीवर आपल्या प्रेयसीसोबत सुट्टीवर जाणाराही — आणि कधीच, कधीच हवामानशास्त्रातल्या एखाद्या तज्ज्ञाचा खरा अंदाज नव्हे.

आणि प्रत्येक वेळी बिछान्याशेजारी — वेळेवर, आणि मला आठवते त्याप्रमाणे नेहमी तीच, तोच आकार आणि रंग, तेच तपशील, हवेसाठी एकही छिद्र नाही, जणू मापाने बनवलेली — नावाची पाटी लावलेली एक शवपेटी पडलेली असायची: FERDINANDO FREGA.

कोणीही हसत नव्हते, पण ती तिथेच थांबून राहायची, वाट पाहत, तोपर्यंत नरकाचे संचालक मंडळ ठरवत असे की मला पृथ्वीवर ठेवणे अधिक फायद्याचे — gillettenarrative.com घेऊन सगळ्यांच्या डोक्याला ताप देत — की मला त्या जागी जाऊ देणे, जिथे फोन नाही आणि पैसे नाहीत,

जिथे मी कदाचित एक नवा ALFHABETDEVIL निर्माण केला असता, ज्याने त्यांचे सध्याचे स्वरूपही नक्कीच डळमळीत केले असते.

आणि जेव्हा स्पष्ट झाले की मला पृथ्वीवरच राहायचे आहे, तेव्हा एक दिवस अंत्यसंस्कार कंपनीचे बिलसुद्धा आले, तपशिलात आणि खर्चाच्या बाबींमध्ये हे वर्णन असलेले:

शववाहिकेचे 6 थांबे;

शवपेटीचे आरक्षण;

दुहेरी कवचाचे मॉडेल, आकार XXL;

तीस तासांसाठी आठ खांदेकरी;

स्टँडबायसह देखभाल आणि प्रतीक्षा वेळ;

कर आणि VAT.

व्याज आणि पुनर्मूल्यांकन.

एकूण: 3,500 युरो, बिलाच्या तारखेपासून 30 दिवसांच्या आत बँक ट्रान्सफरने देय.

त्या भारावलेल्या अवस्थेत मी प्राप्तकर्त्याचे तपशील तपासायला गेलो, ही चूक आहे अशी खात्री बाळगून, आणि तिथे मला माझेच तपशील सापडले, अगदी अचूक. शंकाच नव्हती: मेलेल्याने जिवंतासाठी पैसे भरायचे होते, आणि मागणी निर्विवाद होती.

पण कोणालाच माहीत नव्हते की मी असा माणूस आहे ज्याची तुम्ही अपेक्षा करत नाही. हॉस्पिटलमधून बाहेर पडल्यावर, मोकळ्या वेळात आणि घरी लांबलचक प्रतीक्षेत, मी अंत्यसंस्कार कंपनीला फोन करण्याची काळजी घेतली, मृताचा मुलगा असल्याचे भासवून. थोडा वेळ गुंतवल्यावर, एकामागून एक विनोद करत आणि सेक्रेटरीची सहानुभूती जिंकत, मी तिला जेवायला बोलावले, आणि तिने आढेवेढे न घेता होकार दिला. शेवटी मी फक्त मृताचा मुलगा होतो.

मी ही गोष्ट स्वतः जवळून पाहणार होतो आणि समजून घेणार होतो की नंतर काय होते, जेव्हा एखादा माणूस व्याख्येनुसार मेलेला मानला जातो — पण मी ते जिवंतपणी सांगू शकणार होतो. हेच मला भुरळ घालत होते.

मी तिला तिच्या घरून घ्यायला गेलो. तिने तीव्र, गोड अत्तर लावले होते, असे अत्तर जे म्हणते मला घेऊन जा, मी तुझीच आहे. ती साधारण चाळीस वर्षांची होती, तारुण्याच्या पहिल्या बहरात नक्कीच नव्हती.

मी तिच्यापेक्षा बराच मोठा होतो, पण माझ्या कुटुंबात वय हे नेहमीच एक मत राहिले होते, जन्मदाखल्यावरची वस्तुस्थिती नव्हे, आणि शिवाय बिछान्यात कोणी ओळखपत्र घेऊन जात नाही: ते चर्चसाठी असते, लग्न करताना.

जेवणानंतर मी मृत्यूच्या बिलाला आक्षेप घेतला — सेवांना नव्हे, त्या पवित्र आणि निर्विवाद होत्या, तर त्यांच्या दर्जाला आणि प्रकाराला, जे ना ठरवले गेले होते ना सुचवले गेले होते: ऑर्डर आपोआप गेली होती. बिचारीला त्या क्षणाची अडचण जाणवली आणि मला सूट देण्याशिवाय तिच्यापुढे पर्याय उरला नाही. पण किती?

मला आक्रमक वाटायचे नव्हते — शेवटी मी कथित मृत होतो — म्हणून मी आर्थिक भाग दुसऱ्या दिवसावर ढकलला, आणि तिने मान्य केले.

जेवणाचे पैसे भरायची वेळ आली तेव्हा, जादू झाल्यासारखे, माझ्या लक्षात आले की माझ्याकडे पाकीट नाही, पण तिने मोठ्या दयाळूपणे आणि सौजन्याने सांगितले की ती बघून घेईल, काही हरकत नाही. मला ती रक्कम अजूनही आठवते: 169 युरो.

बाहेर पडल्यावर मी तिला घरी सोडले आणि माफी मागितली. मी समजावले की माझे पाकीट सगळ्या कागदपत्रांसह हरवले आहे आणि त्या संध्याकाळसाठी प्रणयही हरवलेल्या वस्तूंमध्येच राहील.

ती हसली, पण काही बोलली नाही. तिने मान डोलावली, फक्त स्त्रियांनाच जमते तशी.

साधारण तासाभराने मी तिला मेसेज केला की ते सापडले आहे, आणि मग त्या ओळी ज्यांनी तिला धक्का दिला:

माहीत आहे, बिलातला माणूस मीच आहे.

मी तुला सांगितले होते की मी मेलो आहे.

समस्या अशी आहे की मी अजून जिवंत आहे, आणि तुमच्या कंपनीला खर्चात पाडत राहतो.

ते 169 युरो त्याचा पुरावा आहेत.

जो माणूस मरायलाच तयार नाही, त्याच्यावर कधीही विश्वास ठेवू नका.

Ferdinando